

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 811/06
10.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Станојевића, председника већа, Звездане Лутовац, Михаила Рулића, Слободана Дражића и Надежде Радевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА адвокат, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Новом Саду Гж.4972/05 од 26.10.2005. године, у седници већа одржаној 10.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Новом Саду Гж.4972/05 од 26.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Врбасу П.286/04 од 19.5.2005. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати динарску противвредност износа од 20.452 еура по важећем курсу НБС на дан исплате са припадајућом домицилном каматом од 1.1.2003. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере забране отуђења и оптерећења некретнине уписане у пописном листу аа КО ВВ пар. бр. вв породична стамбена зграда саграђена на потезу ГГ што представља стан у породичној стамбеној згради у приземљу на првом спрату од по 40 м², као два једнособна сана, до правноснажног окончања ове парнице. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка од 45.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Округног суда у Новом Саду Гж.4972/05 од 26.10.2005. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Општинског суда у Врбасу П.286/04 од 19.5.2005. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04, ступио на снагу 23.2.2005. године), који се у конкретном случају примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 5. цитираног члана, на коју се указује ревизијом јер нижестепене одлуке нису засноване на недозвољеним располагањима странака у смислу члана 3. став 3. Закона. Нити пак битна повреда из тачке 12. цитираног члана обзиром да разлози образложења побијане пресуде одговарају садржини списка, односно записника и садрже разлоге о одлучним чињеницама.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, ДД уз посредовање ЋЋ, обратио се током 2001. године тужиоцу ради позајмице износа од 60.000,00 ДЕМ. Тужилац је пре давања позајмице тражио гаранцију за враћање дуга, па му је тужени гарантовао да ће ДД, у уговореном року вратити тај дуг (до 31.12.2002. године у еврима по курсу који буде важио на дан плаћања), а ако он то не учини, да ће му онда он (тужени) вратити дуг. Након овог зајма ДД је још у два наврата од тужиоца позајмио по 20.000,00 ДЕМ, тако да је његов дуг према тужиоцу износио укупно 100.000,00 ДЕМ. ДД није вратио дуг до уговореног рока, тако да је тужени после 31.12.2002. године, вратио тужиоцу износ од 60.000,00 ДЕМ, а одбио обавезу враћања износа од 40.000,00 ДЕМ, што одговара траженом износу од 20.252 ЕВРА, јер за враћање тог износа није гарантовао. Уговор о јемству између тужиоца и туженог закључен је у усменој форми. Дана 25.11.2002. године, закључен је уговор о зајму између туженог и ДД и то на име враћања дуга преко туженог овде тужиоцу, на износ од 2.000.000,00 динара. Тужени је уписао право залог у своју корист, на основу дозволе ДД, ЗЗ и ИИ, да на њиховим непокретностима (уписаним у зкњул бр. гг КО ЕЕ, парц. бр. дд изграђено грађевинско земљиште од 5 ари и 89 м², на коме је саграђена породична стамбена зграда на којој су они сувласници на 1/3 дела) на име дуга од 2.000.000,00 динара. Истог дана (25.11.2002. године), закључен је купопродајни уговор између АА (продавца) и ЖЖ (купца), којим продавац за 30.000,00 еура (стварна цена 63.987 еура) продаје купцу непокретност уписану у пописној листи бр. аа КО ВВ, парц. бр. вв породична стамбена зграда саграђена на потезу ГГ што представља стан у породичној стамбеној згради у приземљу на првом спрату од по 40 м² као два једнособна сана и сукописник у 1/2 идеалног

зградн у приземљу на првом спрату од по 10 м², као два једноспорна стана и сукорненик у 1/2 идеалног дела на овој парцели повр. 323 м².

На овако утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право и то одредбе члана 997, 998, у вези члана 446. и 448. Закона о облигационим односима, када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 988. Закона о облигационим односима, прописано је да уговор о јемству обавезује јемца само ако изјаву о јемчењу учинио писмено. Како је у поступку утврђено да не постоји писмени уговор о јемству све и да је тужени јемчио тужиоцу у телефонском разговору да ће вратити дуг, та изјава не би имала правну ваљаност јер није закључена у писменој форми; па су стога неосновани наводи тужичеве ревизије о обавези туженог која произилази из њиховог споразума о јемству.

Међутим, код чињеничног утврђења да је тужени уствари преузео обавезу јемства само за "прву" позајмицу ДД од 60.000 ДЕМ, али не и за његове касније позајмице; без утицаја је ревидентов навод о погрешној примени материјалног права у вези јемства. У том смислу је тачно да туженикова обавеза није проистекла из његовог преузимања дуга у смислу члана 446. ЗОО већ из његовог приступа дугу у смислу члана 451. ЗОО; али само до износа од 60.000 ДЕМ, који је он и платио.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право у погледу предлога тужиоца за одређивање привремене мере забране отуђења и оптерећења некретнине уписане у пописном листу 703 КО Тиват, дајући разлоге које у потпуности прихвата и овај суд.

Правилно је одлучено и о трошковима спора у смислу чланова 149. став 1. и 150. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. у вези чл. чл. 491. став 1. важећег Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Никола Станојевић, с.р

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз